

ТІНЬОПАД

Крістіан
Ге-Полікен

роман

Переклад
Ростислава
Немцева

*We acknowledge the support of the Canada Council
for the Arts for this translation*

*Дякуємо Раді мистецтв Канади за підтримку
в реалізації цього проєкту*

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

Christian Guay-Poliquin

LES OMBRES FILANTES

LA PEUPLADE

Крістіан Ґе-Полікен

ТІНЬОПАД

*З французької переклав
Ростислав Нємцев*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.133.1

Г 27

Крістіан Ге-Полікен

ТІНЬОПАД

Роман

З французької переклав Ростислав Немцев

Перекладено за виданням:

Christian Guay-Poliquin

LES OMBRES FILANTES

Éditions la peuplade

415, rue Racine Est — bureau 201

Chicoutimi (Québec)

Canada g7h 1s8

www.lapeuplade.com

isbn 978-2-925141-00-6

© christian guay-poliquin, 2021

© éditions la peuplade, 2021

«Тіньопад» — третій роман Крістіана Ге-Полікена (нагадаємо, що другий роман «Вага снігу» вийшов українською в 2019 році), відомого своїм апокаліптичним стилем і глибоким психологізмом. Роман розгортається у світі, що пережив колапс: електрика зникла, суспільство розпалося, цивілізація в руїнах. Головний герой прибуває до мисливського притулку, де група людей намагається вижити. Всі чекають на повернення світла, сподіваються віднайти надію, але головний герой шукає зовсім інше — сліди свого минулого й відповіді, що криються у темряві.

Це роман про очікування, мовчання, глибокі внутрішні конфлікти. Автор продовжує дослідження природи людей, які опиняються в екстремальних умовах.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

© christian guay-poliquin, 2021

© éditions la peuplade, 2021

This edition is published by arrangement with Editions La Peuplade in conjunction with its duly appointed agents Books And More Agency #BAM, Paris, France.

All rights reserved.

© Ростислав Немцев, український переклад, 2025

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ISBN 978-617-553-081-8

Угетт та її рідним

Ось двері, ось багато повітря.
Ми йдемо у прадавній ліс¹.

Роберт Луїс Стівенсон

¹ Фраза з «Енеїди» Вергілія: «Він пішов у прадавній ліс».

Він — початок і кінець. Він передує поглядам і слідує за ними. Він — епіцентр, осердя, він прихисток і в'язниця. Він зачаровує і водночас дратує. Зустрічі під його покровом нечасті, але вирішальні. Час — його життєва сила. Його безлад заворює, його тіні зливаються, його шепіт долинає звідусюди. Він — протилежність тому, що здатне мислити. Він — інстинкт, порух, трепет. Усі душі мріють загубитися в ньому. Але ніхто не повертається неушкодженим з його обіймів. Він — найпростіше, найповніше, найнепрозоріше рішення для неспокійних сердець.

ЛІС

Полудень

Щось висмикнуло мене зі сну. Я відмовляюсь розплющувати очі. Не тепер, не відразу. Не знаю, скільки мені вдалося поспати, обпершись спиною об цей старий пеньок. Годину, може, дві. Ліс мовчазний, хіба що ворон каркає вдалині й тополя шарудить листям на вітрі.

Я розтуляю повіки, і мене засліплює своїм холодним світлом гостроверха папороть. У цьому безконечному просторі величезні дерева штурмують небо. Потріскана кора їхніх стовбурів покрита лишайником. Лабіринт їхніх гілок розтинає рослинність на мозаїку.

В повітрі відчувається запах чогось дикого. Я поволі підводжу голову і смакаюсь. Просто переді мною — вовк, розглядає мене. Його жовтого кольору очі, його постава і його дивовижне хутро належать іншому світові. Я хочу підвестися й накивати п'ятами, але мої спинні хребці наче приварені один до одного. Я ще ніколи не бачив звіра такого нерухомого і такого потужного водночас.

Коли я все ж підводжуся, вовк відступає на кілька кроків, оцінює мене і повертається на місце. Відчуваю гострий біль у колісць пошкоджені коліні. Кидаю короткий погляд через плече. Крізь коричневе і руде гілля помічаю, як безшумно підкрадаються два інші силуети. У мене стигне кров. Мене оточили. Вони або готуються кинутись на мене, або ж вагаються, бачачи, який я худий і висхлий. Я кричу, щоб їх налякати. Мій голос зривається. Вовк, той, що переді мною, підстрибує, чекає, а тоді підводить писок і принохується. Не спускаю з нього очей, нахиляюсь і хапаю свій наплічник, палиці і старі чоботи.

Відходжу повільно, дуже повільно, босоніж по мертвому листю. Роблю тільки кілька кроків, а вже не можу вирізнити звірів серед візерунчастого переплетіння кущів. Прискорююсь і з розгону пірнаю в ліс. Гілки тріщать під моєю вагою і колють мої ступні з-під листя. Я заплутуюсь у хащах, заточуюсь, спотикаюсь об корінь і падаю. Гострий біль пронизує поранене коліно. Я зціплюю зуби і шкандибаю до схилу, за яким сяк-так ховаюся, задиханий і спітнілий. Оглядаю околиці, щоб зорієнтуватися. Ліс стискається. Тіні більшають. Моє серце заходиться. За кожним кущем криється пронизливий погляд, непомітний рух, пастка.

Якийсь час я залишаюсь напоготові, така собі жертва власної уяви. Дихання відновлюється, поки думки стають яснішими. Трушу головою й тремтячими руками надягаю чоботи з таким виглядом, наче ніколи їх не зніму.

Середина дня

Мої ноги тріщать. Вуха болять. Ремені наплічника натирають плечі. Коліно змушує безупинно страждати. Та тіло — то грізна машина. Я щодня чіпляюсь за свої палиці, йду під зеленим куполом, переходжу через ручаї, переступаю через дерева, що впали. Я щодня все глибше занурююсь у мережу рослин, у складки і вигини рельєфу. І намагаюся їх уникати.

З самого ранку я бреду звивистою стежкою, яку проклали тварини. Скрізь стирчать камені й покручені корені, а моя ноша велика і важка. Просуваюся як можу, по кроку, з упертістю в'ючної тварини.

Коли сонце піднялося над головою, а шлунок почав бурчати, я роблю привал на вершині кургану. Згризаю жменю сухофруктів і знову намагаюся визначити, скільки днів я вже в дорозі. Десять? Дванадцять? Час не дається. Довкілля змінюється. Відстані більшають. Дивлюся довкола. Он нижче галявина. Закидаю на плечі рюкзак, виходжу на ґрунтову дорогу.

Я насторожі. Довкола кружляє мошकारа. З одного боку дорога піднімається на схил гори. З іншого — поступово знижується і зникає за поворотом. Роблю ковток води, і тут мене змушує підскочити ляскання крил куріпки. Кілька кроків убік — і виходжу з-під покрову дерев.

Мої очі поступово звикають до раптово чіткого довкілля, поки сонце підсмажує мою потилицю. Повітря гаряче й сухе. З-під підошов котиться гравій. Мої кроки відлунюють поміж зелених стін лісу. Тут і там трава заповзає на узбіччя та у глибокі борозни, вириті дощами й талим снігом, щоб там закріпитись. Якщо не доглядати за дорогою, то

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.